

VƯỢT CƠN BÃO-TỔ

TÁC-GIẢ: J. HARDIMROOK

(Tiếp theo)

Rồi lại, chàng có nhiều bạn đồng-sự nhưt là mấy người đã cùng chàng nhóm-hợp cầu-nguyện, như Dật-lãng, Uy-bích, Ất-lô, vân vân. Họ sẽ suy-ngĩ thế nào về chàng? Họ sẽ tin rằng chàng là vô-tội chăng? Hơn hết mọi sự, chàng sợ gặp một người trong bọn đó.

Trời càng tối; thành-phố rộng-rãi lại càng tập-nập hơn ban ngày hội-phần. Chàng cảm-biết mình rất cần một chỗ yên-tĩnh, cách xa phố-sá ồn-ào để đem nỗi lo-buồn trong lòng mà giải-tỏ nơi chơn Chủ Thiên-thượng của mình, và để xin Ngài yên-ủi, cứu-giúp.

Bấy giờ chàng nhớ rằng mình đương đi ở khu có một nhà giảng nhỏ vẫn mở cửa cho người ta đến nhóm-hợp nhau buổi tối đó trong mỗi tuần-lễ. Chàng cũng thường tới dự-thỉnh.

Chưa tới giờ nhóm-hợp, nhưng lúc đến trước nhà giảng, Lô-huệ được yên-ủi nhiều lắm vì thấy căn phòng đã có đèn thấp le-lói, cửa cửa thì khép lại chớ không khóa. Chàng nhẹ-nhàng đẩy cửa, bước vào. Thoạt-liền lòng chàng lạnh ngắt vì thấy mấy hàng ghế dựa bỏ không và cảnh-trang quanh-hi, buồn-lẽ của căn phòng mà chàng vẫn thấy đầy những người có bộ mặt sốt-sắng. Thật chẳng khác chi tấm ảnh của cuộc đời chàng từ nay sẽ cô-đơn, thẳm-dặm.

Chàng lên vào một góc tối và quỳ xuống. Chàng không thể cất tiếng cầu-nguyện, vì linh-hồn chàng quá lo-buồn. Chàng chỉ muốn đặt tấm lòng đau-thương của mình nơi chơn Cứu-Chúa. Chỉ có một tiếng cầu-nguyện «ám» bay lên từ góc tối-tăm đó.

Nhưng một lúc sau, Chúa trả lời Lô-huệ. Chàng lại sanh lòng can-đảm vì

được sự vui-mừng thắm-thía trong linh-hồn. Chàng không còn cảm-biết mình cô-đơn, buồn-thảm. Đương như chính Đức Chúa Jê-sus-Christ đặt bàn tay vỗ-về, yên-ủi trên đầu chàng mà âu-yếm nói rằng:

—Hãy đi bình-an!

Hai vai đã trút hết gánh nặng-nề, chàng hèn dưng dậy, im trí rằng Đức Chúa Trời sẽ chẳng để mặc mình không có bạn-bè và không có phương cứu-giúp. Mắt còn lấp-lánh giọt châu nhưng nét mặt mừng-rỡ, chàng từ-giã căn phòng, khép cửa lại rồi hôn-hở đi ra ngoài phố.

Chính lúc đó chàng để ý đến ba người đương đi về phía mình và nói chuyện ồn-ào. Chàng lập-tức nhận-biết là ai, nên lùi lại vì hổ-thẹn. Nhưng chàng liền nghe một tiếng reo-hò vui-vẻ. Một người nắm lấy một tay chàng, và một người nữa nắm bắt tay kia. Chính là Dật-lãng và Uy-bích, hai bạn của chàng. Người thứ ba, là Ất-lô, cũng làm chủ-sự của buổi giảng chàng; nắm vai chàng, nhủ chàng bằng cặp mắt mến-thương mà rằng:

—Anh Vinh-tân ơi, anh không nói gì à? Chúng tôi biết sự thực rồi. Anh đã xử-sự cao-thượng bởi chận lấy đều nhục-nhã. Tôi có thể nói với anh rằng có rất nhiều anh-bè mới để tìm ra kẻ thật phạm tội.

Dật-lãng nói:

—Thật thế. Anh vừa mới bước ra, thì chúng tôi liền đi tìm anh, vì tin chắc rằng anh cũng vô-tội như chúng tôi. Bạn ơi, anh không cần bình-vực mình. Chúng tôi tin-cậy anh, và cũng kính-trọng những cố-tích khiến anh làm thình, không cứ là cố-tích nào.

(Coi tiếp trong 158)

ngủ vui, anh em không lấy thế làm hổ-thẹn sao?

Cô lay họ dậy hết cả. Hổ-thẹn vì thấy cô can-dảm như thế, ai nấy lập-lức khuôn-vác rương đi về làng.

Mary Slessor bắt đầu giảng đạo Tin-Lành ở Okoyong như thế đấy. Cô đến một mình, ở giữa vòng khó-khăn ghê-gớm. Thấy bóng tối-lăm mù-mịt, cô hết sức phấn-dấu suốt mấy mươi năm dang-dăng đề rọi ánh sáng của Đấng Christ. Cô đến, cô sống, và rồi lại, cô đi-thăng là nhờ Đức Chúa Trời và đề Đức Chúa Trời được sáng danh.

CHƯƠNG THỨ BA

THOÁT TAY VỊ THẦN ĐỒ HUYẾT

CÁCH miền *Catabar* một vài cây số, có một dòng sông nhỏ-hẹp nhưng đẹp-dẽ lạ-lùng. Suốt dòng sông, hai

bên bờ có rừng xanh tươi-tốt. Vô-số chim đủ màu-sắc bay-liệng trên mặt nước, và cũng có khi đập cánh xớt qua mặt nước. Đàn bướm bay-liệng đầy đó, đủ màu sắc-sỡ, nào màu xanh biếc của vùng trời nhiệt-đới, nào màu hường lúc hừng đông, nào màu đỏ màu vàng của vầng thái-dương đương lặn. Ở giữa đám sậy, các bông sen lớn khoe cánh trắng dịu-dàng, và nơi đáy nước trong-trẻo, cọng sen quấn quanh những hòn sỏi bóng láng, ngó thật đẹp mắt. Gió hiu-hiu thổi đưa mùi thơm của bông hoa sen làm sự nức một bầu không-khí. Trước bức «phông» thiên-nhiên ấy, loài người cảm thấy được ở trong cảnh thần-tiên xán-lạn. Có thể nói rằng muôn vật ngưng thần định trí, ngạc-nhiên vì thấy mình đẹp-dẽ như vậy. (Còn tiếp)